

LBRIS

We know
books

ANA HUANG

twisted
LIES

Ea, slăbiciunea lui

Traducere din limba engleză și note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

Advertisement

În această carte apar un personaj masculin alfa, controversat din punct de vedere moral, scene cu conținut sexual explicit, limbaj vulgar, violență și subiecte care pot fi sensibile pentru unii cititori.

STELLA

— STELLA!

Inima mi-a luat-o la goană. Nimic nu-mi declanșa bine-cunoscuta reacție „luptă sau fugi” mai mult decât vocea lui Meredith.

— Da? am răspuns, ascunzându-mi agitația în spatele unei expresii neutre.

— Cred că poți să duci și singură lucrurile înapoi la birou.

S-a îmbrăcat cu pardesiul. După ce și-a pus geanta pe umăr, a adăugat:

— Am rezervare la restaurant, pentru o cină de la care pur și simplu nu pot să lipsesc!

— Sigu...

Și a dispărut pe ușă.

— Sigur că pot, mi-am încheiat propoziția.

Fotograful s-a oprit din muncă și a ridicat din sprâncene, confuz. Am răspuns cu o ridicare din umeri. Nu eram prima asistentă personală care avea de suferit din cauza unui șef tiranic și nici ultima n-aveam să fiu.

Cândva, să lucrez pentru o revistă de modă fusese visul meu. Acum, după patru ani petrecuți în echipa revistei *DC Style*, realitatea întunecase strălucirea pe care o asociasem cu jobul ăsta.

După ce s-a terminat ședința foto, am strâns echipamentul, l-am lăsat la birou și am pornit pe jos spre casă. Fruntea îmi era plină de sudoare, iar mușchii mei erau pe cale să se transforme în gelatină. Soarele apusese cu o jumătate de oră în urmă, iar luminile de pe stradă împrăștia o strălucire portocalie peste trotuarele pline de zăpadă.

Orașul se afla sub avertizare de viscol, dar se anunțase că vremea rea avea să înceapă mai târziu, pe seară. Ajungeam mai repede acasă dacă mergeam pe jos decât dacă aș fi luat metroul, care parcă o lua razna ori de câte ori se depunea un strat de zăpadă mai înalt de doi centimetri.

Ai crede că orașul nostru ar trebui să fie mai bine pregătit, luând în considerare că aici ninge în fiecare an, dar nu! În D.C. nu se fac pregătiri pentru iarnă.

N-ar fi trebuit să mă uit la telefon în timp ce mergeam, mai ales pe o astfel de vreme, dar nu m-am putut abține.

Am deschis iar e-mailul pe care îl primisem azi după-amiază și m-am holbat la el, așteptând ca acele cuvintele să-și mute locul și să alcătuiască un mesaj mai puțin supărător. Evident, așteptam în zadar.

Începând cu 1 aprilie, costul lunar pentru ocuparea unei camere în centrul Greenfield Senior Living va crește la 6.500 de dolari. Ne cerem scuze pentru eventualele neplăceri provocate, dar suntem încredințați că această schimbare va avea drept rezultat o îngrijire de și mai bună calitate a rezidenților noștri.

Simțeam cum smoothie-ul pe care îl băusem la prânz îmi răscolea stomacul.

Neplăceri. Se exprimau de parcă era un fleac că umflaseră prețurile unui centru de asistență socială cu peste douăzeci la sută! De parcă niște oameni *vulnerabili* n-ar suferi de pe urma lăcomiei noului management al centrului!

Inspiră! Unu, doi, trei. Expiră! Unu, doi, trei.

Am încercat să-mi potolesc anxietatea respirând profund.

Maura era cea care mă crescuse. Ea îmi stătuse mereu alături, chiar dacă acum nu mai știa cine sunt. Nu puteam s-o mut într-un alt centru de trai asistat. Greenfield era cel mai bun din zonă și, pe deasupra, devenise căminul ei.

Nici familia mea, nici prietenii mei nu știau că eu plăteam pentru îngrijirile pe care le primea. Nu aveam chef să răspund la întrebările inevitabile care ar fi apărut, dacă ei ar fi aflat care era situația.

Pur și simplu trebuia să găsesc o modalitate de-a acoperi diferența de cost.

Aș fi putut să accept mai multe parteneriate cu diverse firme sau să negociez prețuri mai mari pentru postările de pe blogul meu și pentru cele de pe Instagram. Trebuia să ajung și la o cină organizată de compania Delamonte, în New York. Managerul meu spusese că evenimentul acela e echivalentul unui interviu pentru postul de reprezentant al brandului lor. Dacă...

— Domnișoară Alonso!

Glasul acela profund mi-a mângâiat pielea asemenea unei catifele negre și m-a făcut să mă opresc din mers. M-a cuprins un fior — deopotrivă de plăcere și de avertizare.

Am recunoscut vocea.

Până acum o auzisem doar de trei ori, dar îmi fusese de-ajuns. Posesorul vocii era de neuitat.

Neliniștea a pâlpâit în pieptul meu, însă m-am străduit să mă calmez. Am întors capul, aruncând o privire către anvelopele

de iarnă și către liniile inconfundabile ale McLarenului negru, oprit în dreptul meu.

Inima mea a făcut o tumbă.

Păr închis la culoare. Ochi de nuanța whiskyului. O față superbă, care părea să fi fost sculptată de Michelangelo însuși.

Christian Harper.

Directorul unei companii de securitate de elită, proprietarul clădirii Mirage — în care locuiam eu — și candidat la titlul de cel mai arătos și mai periculos bărbat pe care îl întâlnisem vreodată.

Îl etichetasem drept periculos doar ghidându-mă după ce-mi spunea instinctul. Iar când instinctul meu trăgea un semnal de alarmă, de obicei nu se înșela.

Am inspirat scurt. Am expirat. Am zâmbit.

— Domnule Harper!

A răspuns cu o grimasă la salutul meu politic.

Vasăzică doar el avea voie să li se adreseze celorlalți cu numele de familie, de parcă trăiam cu toții într-o sală de ședințe enormă și înăbușitoare!

Christian a privit fulgii de zăpadă care se așterneau pe umerii mei, apoi mi-a întâlnit, din nou, privirea.

Inima mea a mai făcut o tumbă.

Mici scânteii au prins viață sub greutatea privirii sale. A fost nevoie să apelez la toată voința mea ca să nu fac un pas înapoi și să nu mă scutur, în speranța de-a scăpa de senzația aceea ciudată.

— Ce vreme frumoasă pentru o plimbare! a rostit Christian, pe un ton foarte sec.

— Nu-i chiar atât de rea, am zis.

Simțeam că mi se înfierbântă ceafa.

Abia acum am observat că ninsoarea se întetise. Poate că meteorologii se înșelaseră cu privire la ora la care avea să înceapă viscolul.

Am adăugat:

— Mai am douăzeci de minute până ajung acasă.

Habar n-am de ce i-am zis asta. Probabil ca să subliniez că nu eram nătângă fiindcă mergeam pe jos, pe o vreme atât de rea.

Acum, când mă gândeam mai bine, ar fi trebuit să iau metroul.

— Viscolul a început deja, iar trotuarele sunt acoperite de gheață, a zis Christian, după care și-a sprijinit antebrațul de volan, cu o mișcare ce n-ar fi trebuit să fie atât de sexy. Te duc eu cu mașina până acasă.

Locuia tot în clădirea Mirage, așa că propunerea lui avea noimă. De fapt, apartamentul lui era cu un etaj mai sus decât al meu.

Am scuturat din cap, în semn de refuz.

Gândul de-a sta închisă într-un spațiu îngust, împreună cu Christian, chiar și pentru câteva minute, îmi provoca panică.

— Nu-i nevoie. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut decât să mă duci cu mașina. Mersul pe jos mă ajută să-mi limpezesc mintea.

Cuvintele mi s-au revărsat dintr-odată pe gură. Nu mi se întâmpla des să bat câmpii, dar când o făceam, nu mă mai putea opri nimic. Poate doar o explozie nucleară.

— Mișcarea îmi prinde bine. În plus, trebuie să-mi pun la încercare noile cizme de iarnă. E pentru prima dată când le port.

Taci odată, Stella!

— Deci, chiar dacă apreciez propunerea ta, o să te refuz.

După minidiscursul meu, aproape că rămăsesem fără aer.

Începusem să fiu mai pricepută la a refuza, dar tot mă justificam prea mult de fiecare dată când spuneam „nu”.

— Are sens ce zic? am adăugat, văzând că el tăcea.

Fix în acea clipă s-a stârnit o rafală rece de vânt. Mi-a dat jos gluga de pe cap și mi-a pătruns până în oase. Am început să tremur.

La muncă transirasem din cauza stresului, dar acum îmi era foarte frig. Aș fi dat orice să mă încălzesc puțin.

— Are sens, mi-a răspuns Christian, în cele din urmă.

În continuare, expresia de pe chipul lui și tonul vocii erau de nepătruns.

Diinții îmi clănțăneau de frig, dar tot am reușit să zic:

— Super! Ei, atunci te las...

Portiera McLarenului s-a deschis cu un sunet discret.

— Urcă în mașină, Stella!

Și așa am făcut.

Mi-am zis că l-am ascultat pentru că, în mai puțin de cinci minute, temperatura de afară scăzuse cu vreo zece grade și acum era prea frig. Însă știam că mă mințeam singură.

Adevărul era altul: auzindu-mi numele rostit cu o autoritate atât de calmă, corp meu s-a supus cu de la sine putere. Nici n-am apucat să mă împotrivesc. Cu toate că abia dacă-l cunoșteam, el deținea mai multă putere asupra mea decât oricare alt om.

Christian a pornit motorul și apăsat pe un buton din bord. O secundă mai târziu, căldura a dat năvală prin gurile de ventilație, iar eu am început să-mi revin. Mașina mirosea a piele și a parfum bărbătesc. Interiorul era nefiresc de curat. Niciun ambalaj, niciun pahar de cafea pe jumătate gol, nici măcar o scamă.

M-am afundat în scaun și l-am privit pe bărbatul de lângă mine.

Am vorbit, încercând să destram tensiunea inexplicabilă care îngreuna aerul:

— Mereu obții ce vrei, nu?

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a concentrat iarăși la drum.

— Nu mereu.

În loc să dispară, tensiunea a devenit mai apăsătoare. Mi s-a strecurat în vene, fierbinte și nerăbdătoare, airdoma unui tăciune care așteaptă o suflare de vânt care să-l aprindă iarăși.

Mica mea strategie n-a funcționat.

Am întors capul spre parbriz și am privit în față. După tot ce se întâmplase azi, eram prea obosită ca să mai fac conversație.

Agitația care îmi apăsa pieptul și încerca să mă sugrume înrăutățea situația.

Eu ar fi trebuit să fiu fata cool, calmă, care vede partea plină a paharului și rămâne cu capul pe umeri, indiferent de împrejurări. Așa îmi imaginasem mai toată viața c-o să fiu, pentru că asta se aștepta de la mine, din moment ce făceam parte din familia Alonso.

Iar un membru al familiei Alonso nu suferă de anxietate și nici nu-și petrece nopțile îngrijorându-se pentru fiecare lucru care ar putea merge prost a doua zi.

Un Alonso nu merge la psihoterapeut și nici nu-și spală rufele murdare în fața unui străin.

Un Alonso trebuie să fie perfect.

Mi-am înfășurat lăntișorul de la gât în jurul degetului, până când acesta mi-a amorțit.

Probabil că părinții mei l-ar fi *adorat* pe Christian. În aparență, era bărbatul perfect. Bogat. Chipeș. Manierat.

Aura lui de desăvârșire mă scotea din sărite. În plus, mă irita faptul că bărbatul ăsta domina spațiul din jurul nostru, făcându-și simțită prezența în fiecare ungher și distrăgându-mi complet atenția.

Deși priveam drumul care ni se întindea în față, parfului lui Christian mă asalta și nu puteam ignora felul în care mușchii i se încordau de fiecare dată când răsuca volanul.

N-ar fi trebuit să urc în mașină.

În afară de căldura de care aveam parte aici, singurul avantaj de-a fi în mașina lui era că aveam să ajung repede acasă, să fac duș și să mă bag în pat. Abia așteptam să...

— Plantele o duc bine.

A rostit propoziția cu atâta naturalețe și atât de neașteptat, că mi-a luat câteva secunde să conștientizez că el era cel care destrămasese tăcerea, nu cineva născocit de imaginația mea.

— Poftim?

A oprit mașina la un semafor. Se făcuse roșu.

— Plantelor din apartamentul meu le merge bine, m-a lămurit Christian.

Despre ce naiba vorbea? *Ah, stai așa!*

Când mi-a picat fisa, m-am simțit mândră de mine însămi.

Am zâmbit cu timiditate, bucuroasă că discuția se îndrepta către o zonă neutră și sigură.

— Mă bucur s-aud asta, i-am spus. Au nevoie doar de puțină iubire și atenție ca să înflorească.

— Și de apă.

— Da, și de apă.

Cuvintele au plutit în aer pentru o clipă. Apoi m-a bufnit râsul, căci informația că plantelor le trebuie apă era mai mult decât evidentă. Buzele lui Christian au schițat un zâmbet minuscul.

Încordarea s-a mai risipit puțin, iar apăsarea din pieptul meu a slăbit.

Când semaforul s-a făcut verde, zgomotul motorului aproape c-a acoperit replica lui Christian:

— Atingerea ta e magică.

Obrajii mi s-au încins. Am ridicat din umeri.

— Îmi plac plantele.

— Atunci, ești persoana perfectă pentru o astfel de sarcină.

Când mă învoisem să mă ocup de ele, plantele lui erau pe moarte. În schimbul îngrijirilor mele, Christian s-a învoit să nu-mi mărească chiria.

După ce Jules — prietena și fosta mea colegă de apartament — se mutase cu iubitul ei, luna trecută, opțiunile mele erau două: fie să-mi găsesc altă colegă de apartament, fie să mă mut, fiindcă nu-mi permiteam să plătesc și cealaltă jumătate de chirie. Începusem să mă atașez de clădirea Mirage, dar aș fi preferat să mă mut într-un apartament mai mic decât să locuiesc cu un străin. Latura mea anxioasă n-ar fi suportat așa ceva.

Când eu și Jules văzuserăm pentru prima dată apartamentul din Mirage și îi spusese răm clar că nu ne permitem să plătim atâția bani pentru chirie, Christian o micșorase. Îi spusese de curând lui Christian că e posibil să-mi caut altă locuință, dar rămăsesem uluită când el îmi propusese să-mi micșoreze încă o dată chiria.

La început mi s-a părut puțin suspect, dar, dat fiind că el era prieten cu soțul unei alte bune prietene de-ale mele — Bridget —, mi-a fost mai ușor să-i accept propunerea. De cinci săptămâni aveam grijă de plantele lui, fără să se întâmple nimic neplăcut. Nu îl găseam niciodată în apartamentul lui. Intram acolo, udam plantele și apoi plecam.

L-am întrebat:

— Cum de-ai știut că mă pricep să am grijă de plante?

Mi-ar fi putut cere altceva: să fac diverse treburi pentru el, să-i spăl rufele, să-i fac ordine prin apartament (deși avea deja

o menajeră). Treaba cu plantele era o sarcină ciudat de simplă și la obiect.

— N-am știut, mi-a răspuns Christian. A fost o coincidență.

În vocea lui am distins dezinteresul și încă un lucru — ceva nedefinit.

— Nu pari genul de bărbat care crede în coincidențe.

Caracterul pragmatic al lui Christian era evident în tot ce făcea, precum și în stilul lui de-a se îmbrăca. Se distingea clar în croiul impecabil al costumelor sale, în precizia calmă a cuvintelor, în detașarea rece a privirii.

Acestea erau caracteristicile unui om care prețuiește logica, puterea, pragmatismul rece și dur, nu ale cuiva care crede în noțiuni atât de imprevizibile precum coincidența.

Habar n-am de ce, replica mea i s-a părut amuzantă.

— Cred în coincidențe mai mult decât îți închipui.

Tonul lui autocritic mi-a stârnit curiozitatea.

Chiar dacă aveam acces la apartamentul lui, știam foarte puține despre el. Penthouse-ul în care locuia era întruchiparea luxului și avea un design fără cusur, dar foarte puține tușe personale.

Am încercat să-l iscodesc:

— Vrei să-mi spui mai multe despre asta?

Christian a parcat mașina în garajul privat al clădirii Mirage, pe locul rezervat lui, lângă intrarea din spate.

Niciun răspuns.

Mă rog, nici nu mă așteptam să primesc vreunul.

Christian Harper era un bărbat misterios, pe seama căruia circulau multe bârfe. Nici măcar Bridget nu știa multe despre el. Îl cunoștea mai degrabă după reputație.

În drum spre intrarea în Mirage și cât timp am străbătut lobbyul, amândoi tăceam.

Pașii noștri s-au sincronizat pe podelele de marmură.

Christian avea în jur de un metru nouăzeci și trei. Era mai înalt decât mine cu vreo cincisprezece centimetri, dar tot puteam să țin pasul cu el. Dintotdeauna fusesem conștientă că sunt neobișnuit de înaltă pentru o femeie, dar în clipa asta prezența impunătoare a lui Christian mă învăluia ca un scut protector, așa încât cei din jur nu mai erau atenți la statura mea de amazoană, ci la el.

Ne-am oprit în dreptul lifturilor. Ne-am privit. Zâmbetul lui fermecător și plin de încredere s-a ivit din nou.

— Să nu mai mergi pe jos pe timp de viscol, domnișoară Alonso! Nu-mi permit ca vreunul dintre chiriașii mei să moară de frig. N-ar fi deloc bine pentru afacerea mea.

Am izbucnit în râs.

— Sunt sigură că ai găsi un alt chiriaș cât ai zice pește.

Oare respiram anevoie din cauza frigului care mi se strecurase în plămâni sau pentru că stăteam atât de aproape de el?

Christian nu mă interesa ca potențial iubit. De fapt, niciun bărbat nu mă interesa. Nu aveam timp să mă gândesc la relații. Eram prea ocupată cu jobul de la revistă și cu blogul meu.

Dar asta nu însemna că eram imună la prezența lui.

— Mă îndoiesc, mi-a întors-o el.

Pentru o clipă, ceva a sclipit în ochii lui de culoarea whiskyului, apoi privirea lui a redevenit glacială.

Ușoara lipsă de aer pe care o simțeam s-a transformat într-o apăsare care mă sugruma.

Fiecare replică de-a lui era ca un cod pe care nu-l puteam descifra, plin de înțelesuri ascunse, știute numai de el, iar mie nu-mi rămânea decât să băjbâi și să-mi dau cu presupusul.

Vorbisem cu Christian de trei ori în viața mea: prima dată, când semnasem contractul de închiriere; a doua, la nunta lui